

Om hundred år er alting glemt

Gem

Komp.: Ukendt Forf.: C. Søbørg

Om hundred år er alting glemt,
venner, hvad end vi her må lide;
thi lad os være glade stemt,
sætte de mørke griller til side!
Den rus, som vi i aften får,
er sovet ud om hundred år.

Vil lykkens hest ej gå i trav,
broder! giv den af glædens sporer;
generes stundom du ved krav
af veksler, renter, kreditorer,
trøst dig, at, hvordan det end går,
du kræves ej om hundred år.

Og hvis din pige nu og da
elsker dig kun lidt mer end fanden,
da er der fler, hvor hun kom fra;
se dig om, du finder en anden.
Pluk glædens roser, hvor de står,
du ser dem ej om hundred år!

Synes din vandel ej tilpas,
lyster en mundkåd om dig skumle,
gør ret og pligt og tøm dit glas;
lad så kreti og pleti mumle;
klafferlysten vel forgår,

om ikke før, om hundred år.

Men dersom du er ægtemand
til en hustru, der er Xantippe,
som sætter på dit glas en rand,
hvortil desværre du må nippe,
vid, den ægtestand ende får
- om ikke før, om hundred år.

Derfor elskov, venskab og vin
- dog, notabene, af den ægte --
nydt med glæde, er medicin;
druens virkning man ej kan nægte.
Thi lad os være glade stemt:
om hundred år er alting glemt!

Synes din Vandel ej tilpas,
lyster en Mundkaad om dig skumle,
gør Ret og Pligt, og tøm dit Glas,
lad saa Kreti og Pleti mumle,
Klafferlysten dem vel forgaar,
om ikke før, om hundre' Aar.

Selskabsvise fra 1809. Klafferlysten: lysten til at sladre ... nok det eneste punkt i denne prægtige vise, hvor man ikke er helt vis på, om forfatteren får ret, så sandt som den lyst med sikkerhed nok skal holde så længe, som der bare er tre mennesker tilbage på denne jord.

Om hundred' år er alting glemt

Tekst: Hans Jørgen. Musik: Sven Ulrik

Tiden hurtigt går,
 og om hundred' år
 er vi måske gemt og glemt –
 men den store kærlighed
 tror jeg varer evigt ved.
 Lykken kan du få,
 blot du tror derpå,
 den er til enhver bestemt –
 dog måske den kun
 følger dig en stund -
 og en skønne dag er det forbi.

Refrain:

"Om hundred år er alting glemt« -
 det si'r det gamle ord,
 når tiden går, hvem husker da
 den sne, der faldt i fjor.
 Fra sol står op, til sol går ned,
 så meget ændrer sig,
 og selv din rige kærlighed
 blir minder kun for mig.
 Dog aldrig jeg glemmer
 den dag du blev min,
 den klang i din stemme så yndig og fin.
 "Om hundred' år er alting glemt -«
 men eet jeg håber på,
 at mindet om vor kærlighed
 bestandig vil bestå.

Gem i Min Festbog

Om hundred Aar er Alting glemt!

Gem

Skillingsvise fra 1860, tekst Søtoft.

Om hundred Aar er Alting glemt!

Venner, hvad vi end her maa lide;

Thi lad os være glade stemt,

Sætter de mørke Griller tilside,

Den Ruus, som vi i Aften faaer,

Er sovet ud om hundred Aar.

Vil Lykkens Hest ei gaae i Trav,
Broder, giv den af Glædens Sporer,
Generes Du da stundom af Krav,
Af Vexler, Renter og Creditorer,
Thi trøst Dig, hvordan det end gaaer,
Du kræves ei om hundred Aar.

Hvis at Din Pige nu og da
Elsker Dig kun lidt meer end Fanden,
Da er der fleer hvor hun kom fra.
See Dig om og Du finder en Anden.
Pluk Glædens Roser paa Din Vei, (1)
Om hundred Aar Du seer Dem ei. (2)

Men dersom Du er Ægtemand
Til en Hustru der er Zantippe,
Der sætter paa Dit Glas en Rand,
Hvortil og hvorvidt Du maa nippe.
Trøst Dig, Din Ægtestand Ende faaer,
Om ikke før, om hundred Aar.

Derfor Elskov, Venner og Viin,
Men Notabene af den ægte,
Nyt med Glæde er Medicin,
Druens Virkning man ei kan nægte!
Thi lad os være glade stemt,
Om hundred Aar er Alting glemt.

Synes din Vandel ej tilpas,

lyster en Mundkaad om dig skumle,
gør Ret og Pligt, og tøm dit Glas,
lad saa Kreti og Pleti mumle,
Klafferlysten dem vel forgaar,
om ikke før, om hundre' Aar.

--

Alternativ tekst:

- (1) Pluk Glædens Roser, hvor de staar,
- (2) du ser dem ej om hundred' Aar.